

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba





Birinci DEV ÇEKİLİŞ'ten faydalanamayanlar için işte yeni bir fırsat: Türkiye İş Bankası gene bir DEV ÇEKİLİŞ yapıyor... tasarruf sahiplerine gene 7 MİLYON dağıtıyor. Türkiye İş Bankasında vadeli her 100 liranız, vadesiz her 200 liranız için ayrı bir kur'a numarası alırsınız. Tasarruflarını Türkiye İş Bankasına yatıranlar daima memnun kalmışlardır.

TÜRKİYE  BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 2702—128)



AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 26 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 23 Haziran 1965

BİR İsviçreli profesör, İstanbulu pek sevmiş. Çamlıcadan boğazın görünüşünü değil, Yeniköy kıyılarından Hisarlar'a bakışı değil, bir yaz mehtabında Kanlıca körfezini değil. Şehrimizdeki nızsızlığı, yasaksızlığa, başıboşluğa bağlı olmuş adamcağız.

— «Ne rahat dünya» diye güler-
rek anlatıyor «Dur diyorsun, in-
ceğim.. Taksi Köprübaşında, Taksim meydanında, Beyoğlu
caddesinde duruyor!.. Dur diyor-
sun, bineceğim.. İçinde kaç kişi
olursa olsun, beş, altı, yedi, du-
ruyor.. Siz de sıkışabilirsiniz!»

İsviçreli profesör, neşe içinde:

— «Aman» diyor «hürriyetini-
zin kıymetini biliniz... Otomobil,
athı araba, sütcü beygiri, sırt ha-
malı, hepsi şehrin yollarında
eşit özgürlük içinde... Siz, hesa-
bın kabul etmediği bir mucizeyi
İstanbul sokaklarında gösteri-
yorsunuz her gün: Aynı cinsten
olmayan şeyleri topluyarak!.. Büt-
tün girintili köşeler, bütün du-
var dipleri, sıkışanları rahatlat-
dırmak için vatandaş emrinde!..
En büyük caddelerinizde, en ka-
labalık meydanlarınızda, stad-
yum kapılarınızda açık hava lo-
kantaları: Köfteci dumanla-
rını savuruyor, tatlıcılar tepsile-
rini gezdiriyor, simitçiler tabla-
larını kuruyor, şerbetçiler araba-
larını park ediyor... Böylesine
hür yaşanan bir dünya, yeryü-
zünde yoktur. Memleketime dö-
nünce, yasakların kangal kangal
zincirlerine vurulmuş sanacağım
kendimi.. Burada yaşadığım ra-
hat günleri çok arayacağım İs-
viçre'de!»

Sizlere, sevgili hemşerilerim
diyecektim, vazgeçtim sevgili
vatandaşlarım... Çünkü, İstan-
bul'da vatandaş sayısı hemşeri
sayısını çoktan geçti!

Hepimiz görüyoruz: Yirmi yıl-
danberi, günden güne artan, dün-
ya ölçülerinde, dünya kav-
ramları dışında bir hürriyet...
Pardon, bir özgürlük içindeyiz!

Dağdaki vatandaş inip senin
bağına gecekondusunu oturtu-
yor. Şişli - Tarabya yolunda, dev-
let toprağına kurulmuş çiftliği
bile var gecekonducunun!

Kalbi Olmayanlar!

Geçenlerde Merter Sitesini
yağmaya gelen onbini aşkın eli
kazmalı, iki çıkarma gemisi bul-
sa Kıbrıs'ı zaptederdi!

Türkiye, Atatürk'ün ölümün-
den sonra bir «Gecekondular
dünyası» olmuştur. Yalnız tek
odalı kulüpleri ile değil, yarım
kafalı yöneticileri ile de!

Memleketi bu hale koyan, asıl
onlar, o gecekondular politikacılar-
dır...

Acaba, yastığa başlarını koy-
dukları zaman, ödenek zamlar-
ından, seçim yatırımlarından
başka bir şey düşünmez mi o ka-
falar?... Düşünmezler mi ki, bu-
gün toprağı yağmaya gelenler,
yarın apartman kapılarını için
omuzlamasınlar: Odaları pay-
laşalım diye!

Başka şehirlerimizden uzağım.
Ama içinde yaşadığım İstanbul
da yasak kalmamıştır artık...

Sabahın erken saatinde, pence-
reden caddeye bakıyorum: Kar-
şımızdaki Sütevi'nin kapısına,
bir kamyonetten, bir sepet dolu-
su fırıncıya bırakıyorlar. Yan
ve karşı apartmanların bütün
paspasları, onun üstüne silkele-
niyor.. Bidonlar dolusu süpür-
tücüleri, çöpçüler, onun önünde
boşaltıyorlar.. Aksıra onun ö-
nünden geçiyor, öksüren onun
önünden. Hattâ.. Hattâ belediye
zabıtası da sigarasını tüttürerek
onun önünden!

Teknik Üniversite yanından
Dolmabahçe'ye inen yolun geniş
kıvrımında duruyorum. Köşede,
arkası çam ormanına dayalı,
mermerden dantela işlenmiş bir
çeşme iskeleti.. İki yıldır, üç yıl-
dır böyle yarım duruyor, böyle
bakımsız duruyor, böyle sahipsiz
duruyor. Arkasında, yokmuş tek
güzelliği, yeşil çamlar önüne ge-
rilmiş iki ilân tahtaperdesi!

İlân, başka memleketlerde
çirkinlikleri örten güzelliştir.
Bizde, güzellikleri örten çirkin-
lik!

Yasak mı?... Hangi yasak?... Be-
lediye, pislikten sadaka dilenen
bir miskin avuç!

Tophane'ye geliniz: Solda Kı-
lıçalı camii. Köşedeki muvak-
kithanesinde, geçen yıl bikinili
sürtük resimleri ile okuyucu av-
lıyan şehvet dergileri satılıyor-
du. Yanında, ayran şişeleri, li-
monata şişeleri, gazoz şişeleri...
Eh, buna da şükür: Şarap şişe-
leri, rakı şişeleri değil!

Sağda, o güzel, o kunt Topha-
ne... Esrarkeşler, cinsi sapıklar
sığınağı olmaktan ben kurtar-
dım onu: Sayın Niyazi Akı'ya
yalvara yalvara... Şimdi altında
sıralanan, yirmiden fazla dükkân
var, yarım kalmış dükkân...
Hepsi genel apdesthane!

Üstlerine, yağmurun, rüzgârın
paçavralaştırdığı ilânlar, ilânlar,
ilânlar yapıstırılmış...

Nerdesin belediye?... Nerdesin
İşcan?... İnsan Saraçhanebaşın-
daki Belediye Sarayında değil,
Moskova'daki Kremlin sarayında
olsa yine görür, yine duyar, yine
temizletir!

Köprüden geçerken lütfen du-
runuz biraz: Sağlı sollu, bir tek,
ama bir tek, üzerine el ilânı ya-
pıştırılmamış elektrik direği gö-
rebilecek misiniz?... Yolunmuş
kağıt parçaları ile yamalı bu di-
rekleri, gücüm yetse, bir kazma,
bir balta alıp kökünden devire-
ceğim!

Mısır Çarşısı, şu her turistin
mutlaka bir kapisından girip bir
kapisından çıktığı İstanbul'un
özel yapısı, şimdi bir ilân kule-
sidir. İki yan kemerinin iç du-
varlarında «Fenni Sünnetçi» den
ses yıldızı «Ayyagöbek Leyla»
ya ve «Yağlı Pehlivan güreşle-
ri» ne kadar hepsi var!

Biraz ötede, İş Bankası yanın-
da Hamidiye sebili. Şimdi Taş-
delen deposudur. Mermer yüzü-
ne, kapkara bir sıvıkla yapıstırıl-
mış ilânları, sayın İstanbul Vali-
sine, yine ben, yalvar yakar
söktürtturdüm. Lütfen dikkat
ediniz, söktürtturdüm diyorum,
temizlettirdim değil... Lekeler,
sıvraklar, mermerliğini kaybet-
miş mermerler üstünde bütün
pisliği ile duruyor.

Size, bir çocukluk hatıramı an-
latayım buna dair:

Meşrutiyet yıllarındaydık. Bu
sebilin saçakları onarılacaktı.
Evkaf nazırı, bugünkü Başba-
kanın babası Hayri efendi. En
yetkili Türk mimarlarını topladı:
Rengi, motif, üslubu bozul-
madan tamirine karar versinler
diye...

Söyler misiniz bana, sayın
Devlet Bakanı: O elli yılın ne
kadar gerisindesiniz şimdi?

Yalnız binalar, yalnız duvar-
lar, yalnız elektrik direkleri mi?...
Şehrin bütün ağaçları, gövde-
lerine çakılmış irili ufaklı ilân-
larla donanıyor her gün!

Teşvikiye caddesindeki kara-
kolu alnına yapıstırılmış ilân-
ları, Eshab-ı kehf uykusuna dal-
mış uyanık polislerimize, emni-
yet müdürümüzden rica ederek
gösterebildim, söktürebildim an-
cak!

Sultanahmet caminin etrafı
bir çöplük.. Boyaları eskimiş
parmaklıklardan sızan pas leke-
leri ile, her mermer, Haşim'in
meşhur mısraı:

Sular mı yandı, neden tunca
benziyor mermer!

Dikilitaş'ın, İktisadi ve Ticari
İlimler Akademisine bakan giriş
kapısında on günlük traşları,
kırk yamalı çakışları ile simit-
çiler, bökçüler ve kundura bo-
yacıları...

Her yabancı, üçüncü Firavun'un
anıtından önce onların fotoğraf-
larını çekiyor...

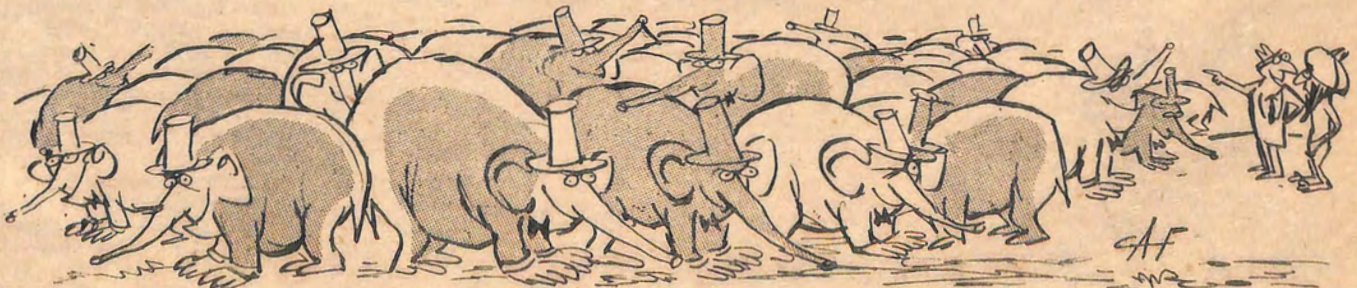
Turist döviz getirir, turist re-
fah getirir... Anladık! Ama giş-
derken, bizim için kafasında ve
gönlünde ne götürür acaba?..

Size söylüyorum baylar! Bu
milleti, bu memleketi idare ede-
ceğiz diye her biri bir koltuğa
yaslanmış baylar! Bir gün, şu
saydığım yollardan, şu saydığım
meydanlardan geçtikten sonra,
göğsünüzün sol tarafını dinleyin
sınız biraz: Eğer bir acı, bir sızı,
bir zonklama yoksa, durmadan
gecikmeden, acele bir kalb dok-
toruna koşunuz!

Siz korkmasanız bile biz kor-
karız kalbi olmayanlardan!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Pakistan bize fil satmak istiyor.» — Gazeteler —



— Biz size bedava verelim!

AZİZ NESİN



D OĞRUSUNU isterseniz, sınır dışına çıkma umudum hiç yoktu. Umut bırakmamışlardı ki...

Başınızı ağrıtmazsam, benim pasaport alma maceramı kısaca anlatıvereirim.

C.H.P.'nin tek parti iktidarı, muhalefette D.P. Biz Marko Paşa dergisini çıkartmaktayız. Hem C.H.P. ye, hem D.P. ye vuruyoruz. O zaman bize şaşıyorlar:

— C.H.P. ye çatarsınız, D.P. ye çatarsınız, peki siz nesiniz?

Bu sorunun cevabını yine kendileri veriyorlardı:

— Öyle ise komünistsiniz!

Akıllı köylümüzün bu iki partiyi, üzerinden kağıdı tekeri geçerek ikiye ayırmış manda dış-kısına benzettiğini, sözde bu iki partinin gerçekte bir parti olduğunu anlatsak ta, onlara Çince gibi gelen bu sözleri bir türlü anlıyamıyorlardı.

Yıl 1950, iktidara geçen D.P. nin bize baskısı, eski kuyruk acısındanadır. Başbakan Adnan Menderes, Meclisteki ilk konuşmasında, adını da söyleyerek bizim mizah dergimize saldırıyordu. Bu, dünya parlamento tarihinde bir eşi daha görülmemiş bir olaydır. Buyruk yukardan gelince, kuyruk da aşağıdan ge-

rekeni yapıyordu. Yayınladığım haftalık mizah dergisini polisler, daha piyasaya çıkmadan arabalarla basın evine gelip, toptan alıp götürüyorlardı. Bir değil, beş değil... Artık buna can dayanmaz. Dergileri alıp götürüyorlar, ama ne sorgu, ne dava, ne de mahkeme... Kimi kime şikâyet edeceksin?..

Boğulur gibi olmuştum, gibi değil, boğuluyordum, havasız kalmıştım.

İktidara geçen D.P. nin ilk işlevi, pasaport kanununu değiştirip, yurttaşların yirmi dört saat içinde pasaport almalarını sağlamak olmuştur. Niçindi bu kolaylık, biliyor musunuz? Hacılar kolay, çabuk hacca gitsinler diye... Bu kanun değişikliği hac mevsiminde yapılmıştı..

C.H.P. iktidarının son yıllarında, türbeleri açmıştı. Ee, D.P. ondan aşağı kalır mı? O da hacıların yollarını açtı... Hacıların mübarek elleri ile, her çocuğu on bin lira borçla doğan yoksul Türkiye'nin yabancılardan borç aldığı dövizleri, kızgın Arap çöllerini suladı. Oysa bu iki parti de «Atatürkçüyüz!» diye bağırarak birbirleriyle yarış için yırtıyorlardı. Zavallı Atatürk,

kapattığı türbeleri açmayı, Hicaz Arabının cebine Türk hacısının altınını doldurmayı akıl edememiş, vah vah!..

İstanbul Emniyet Müdürlüğünde bir gün içinde pasaport alan hacı adayı kuyruğuna girdim. Nüfus kâğıdımdaki adım. Aziz Nesin değil, Mehmet Nusret... Pasaport memurları, kimin hacca, kimin maça gittiğini bilmediklerinden bir gün içinde pasaportumu verdiler. Ama sonradan anladılar yaptıkları büyük yanlışlığı... Nasıl etsinler de al-sınlar elimden pasaportu? Buldular yolunu. Fransızcadan çevrilmiş bir yazıyı, benim Türkçe'ye çevirdiğimi iddia ederek beni tevkif ettiler. Mahkemede bar bar bağurdum:

— Etmeyin, ben Fransızca bil-mem! Bu kitap da Fransızca-dan başka dilde çıkmamıştır.

— Bilirsin, bilirsin!.. Dediler..

Onaltı ay hapse, onaltı ay da gözaltı tutulmağa mahkûm ettiler.

Hani bizde birçok yurttaş vardır ki, resmi kayıtlarda öldü diye gösterilmiştir de adamlar bir türlü yaşadıklarını ispat edemezler. Terside vardır: Adam çoktan ölmüştür de, resmi kayıtlarda diridir, akrabaları adamın

ölmüş olduğunu bir türlü ispat edemez. Sonra kadınlar vardır, yanlışlıkla resmi kayıtlara erkek olarak geçmişlerdir, askere almaya kalkarlar. Erkek var, resmi kayıtlarda kadındır, adam bir türlü kanun önünde baba olamaz, anadır.

Kanuna göre, ölüler diri, diriler ölü, kadınlar erkek, erkekler kadın olabilir bizde. İşte ben de böyleyim: Fransızca bilmediğim halde, benim Fransızca bildiğim mahkeme kararı ile sabittir. Gel gelelim, bu mahkeme kararını gösterip Fransızlarla Fransızca konuşulmuyor ki... Benim Fransızca bildiğim mahkeme kararı ile tescil edilmiştir: «Müseccel Fransızca'ya âşina!..»

İkincisi

Anladım ki bana pasaport ver-meyecekler. Eh, ne yapalım? Yine pasaport almağa kalksam, bu sefer de Japonca biliyor, Japonca'dan yazı çevirmiş diye mahkûm etmeğe kalkarlar.

Yıllar geçti, gel zaman git zaman, Almanya'da bir piyesim sahneye konuluyor. Piyesimin ilk oynanışında bulunmam için Alman hükûmeti, eşimle birlikte bizi davet etti. Hayır, pasaport almak için baş vurmam bile... Neme gerek! Günün birinde evime telefon edildi:

— Burası dördüncü şube! (Pa-saport işlerine bakar.) İsterse-niz Almanya'ya gidebilirsiniz. İçişleri Bakanlığının emri ile pa-saportunuz hazırdr.

Gidip aldım pasaportlarımı. Hava alanına geldik eşimle. Ba-vullarımız gümrükten geçti. Tam uçağa bineceğiz:

— Verin pasaportlarınızı!

Verdik.

— Yurt dışına çıkmanız ya-sak!

Yapılanların hiçbirisi olmaz ama bu hiç olmaz! İşte bu hiç olmaz da oldu.

Birçok uluslararası toplantı-lara, kongrelere çağırıldım. Hep-sine de, «Hastayım», «İşlerim var!» gibi bahaneler uydurdum. Başka ne yapabilirdim? Yaban-cılara «Başımızdakiler bu güzel yurdu bir hapisane, kendilerini de gardiyan yaptılar!» diyemez-düm ya...

Üçüncüsü

Alman yazarlar birliği, ulus-lararası yazarlar toplantısına ça-ğırdı. Bu sefer pasaportumu ver-diler ama sınır dışına çıkabile-ceğim umudu yoktu. Uçağa bin-dim, hâlâ içimde, şimdi geri çe-virecekler diye bir korku... U-çak havalandı, hâlâ o korku... Bana öyle geliyordu ki, bin dev-iriliğinde bir yaratığım kılıklı eli yerden uzanacak, kirli, uzun tir-naklı parmakları ile beni uçak-tan yakalayıp yere indirecek... Ya da uçak düşecek, öleceğim. İşte bu korku içinde sınırı aş-tım. Önce Viyana sonra Frank-furt, sonra Berlin, sonra Wei-mar...

Şimdi Berlin'den 90 km, uzak-ta Weipersdorf köyünde bir şa-to-dayım, bu şato sanatçıların dinlenme evi, kutsal kitapların yazdığı cennet de ancak böyle bir yer olabilir. Pencereden

Turistlere tarihi mağaralar
gezdirilecek. — Gazeteler —



Yazısız

bakıyorum: Bir geniş park, parkta heykeller, heykeller... Çiçekler, çiçekler... Sonra ulu ağaçlar, daha ötede orman... Önümde geniş bir teras ve sağda bir küçük göl... Sabahları, kuş sesleri uyandırıyor.

Ama bu cennette ben dinlenmiyorum. Çünkü burada da çalışmak zorundayım. Odama kapanmış, durmadan yazıyorum, keyfimden yazmıyorum doğrusu, zorundan yazıyorum, yazmak zorundayım. Yani sırtımda kambur gibi kendi cehennemimi de birlikte getirmişim bu cennete! Ne güzel söylemişler, son durağa «Ebedi istirahatgâh» diye! Dinlenmek ancak orada; Ne yazık ki orada da dinlendiğimizi bilemeyeceğiz...

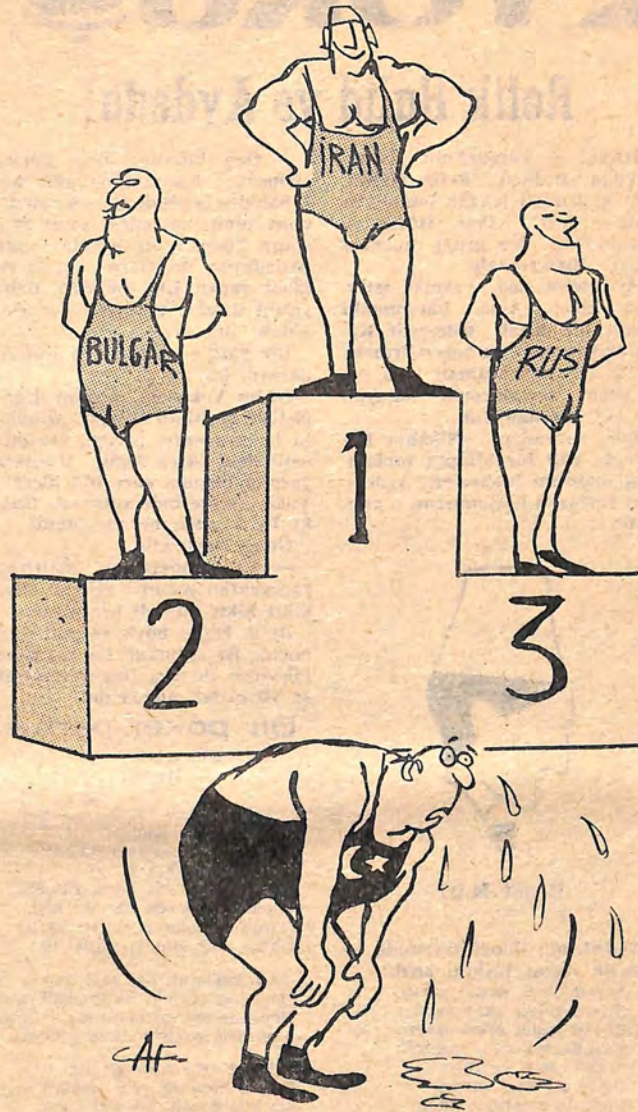
Çiçek

Ben bu uzun dış geziye döviz siz çıktım. Yani dolarım yok. Buradaki programa göre, 16 Mayıs günü saat onda, Berlin'deki (Trebtow) şeref anıtına çelenk konulacaktı.

Boşuna mı «Parasızlık rezillik!» demişiz. 16 Mayıs sabahı oldu. Otel Berolina'daki odamın penceresinden bakıyorum: Yazarlar otomobillerle koskoca çelenkleri getirip bir yere koyuyorlar. Az sonra otobüslere binecekler, çelenkleri de alacaklar, götürüp şeref anıtına, kendi ulusları adına koyacaklar. Beş kütadan ve elli iki ulustan ikiye elli yazar var. Tek yazarla katılan yalnız Türkiye, o da şeref anıtına çelenk koyamıyacak. Çelenklerin üstündeki bir karış eninde geniş kordelâlarda ülkelerin adları yazılı. Ah, ne kadar isterdim kordelâsında «Türkiye» yazılı çelengi, öbürlerinin yanına koymak. Paranın gözü kör olsun!

Ne yapsam, ne etsem diye düşündüm taşındım, ama bir çıkar yol bulamadım. En iyisi, odama kapanıp, kalırım, öbür yazarlar törenden dönene kadar görüm-mem. Hem gidip, hem de çelenk koymamak olmaz. Ben sonra, tek başıma giderim şeref anıtına, saygı duruşunda bulunurum, Hem böyleli daha gösterişsiz, daha içten olur.

Oniki katlı otelin üçüncü katında odam. Perdenin arkasın-



Türk gibi kuvvetli!

dan seyrettim: Otobüslere bindiler, çelenkleri koydular, gittiler. Birbuçuk saat sonra döndüler...

16 Mayıs günü Berlin'den Weimar'a gittik. Yine programa göre, 19 Mayıs günü Nationale Theater'in önündeki Göethe ve

Schiller'in heykeline çelenk konulacak.

Weimar küçük yer, heykel de kentin ortasında. Buraya çelenk koymadığım iyice belli olur. Ne yapsam, ne etsem!..

Weimar'ın sokakları, alanları, yolları, evleri, bahçeleri, her yeri ama her yeri çiçek dolu. Ama toplayamam ki... Kendi kendime diyorum ki: «Dağlara çıksam, yaban çiçekleri, yapraklı dallar toplayam!..» o da olmaz yol bilmem, iz bilmem... Sonra kordelâyı nereden, nasıl bulup da üzerine «Türkiye» yazacağım. Ne kadar sıkıldığımı anlatamam.

19 Mayıs sabahı oldu. Kongreye gidiyoruz. Önünden geçerken baktım, Göethe ve Schiller'in heykelinin gibi çiçeklerle, buketlerle dolmuş, renk renk kordelâlar... Weimar'lılar da toplanmış kordelâlardaki yazıları okuyorlar: Fransa, Rusya, Kıbrıs, İtalya, Guatemala, Küba, Federal Almanya, Amerika, Norveç, İspanya, Lübnan, Pakistan, Suriye, Paragvay, Yugoslavya, Avustralya, İngiltere...

Yağmur da yağıyor hafiften.. Ama aldırın yok. Yaşlı, genç, kadın, erkek, çocuk kordelâlarda yazılı ülke adlarını okuyorlar.

Ne oldu biliyor musunuz? Acaba aklınıza gelebilir mi?

Ben, utana utana kalabalığın arasında idim. Yanımdaki Alman kadını, Türkiye... Dedi. Almanlar Türkiye'ye «Türkey» diyorlar. Bir de baktım, koca bir çiçek buketi, kordelâsında şunlar yazılı.

«Die Teilnehmer am internationalen Schriftsellertreffen Berlin - Weimar 1965 aus der Türkei»

Türkçesi: «1965 Berlin - Weimar uluslararası yazarlar toplantısına Türkiye'den katılan adına.»

Bir sevindim, bir sevindim, dünyalar benim oldu.

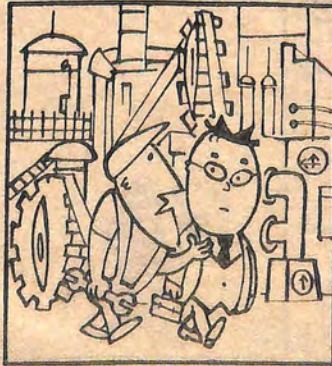
Yağmur arttıkça arttı. Kalabalık dağıldı, orada kimse kalmadı. Ama ben ayrılmadım. Bir süre daha, kordelâ üstündeki Türki yazısına baktım.

Alman yazarlar birliği, benim adıma çiçek koymuştu Göethe Schiller anıtına. Bu güzel sürprizi hiç unutamiyacağım.

Aziz NESİN

BAY RUFAT

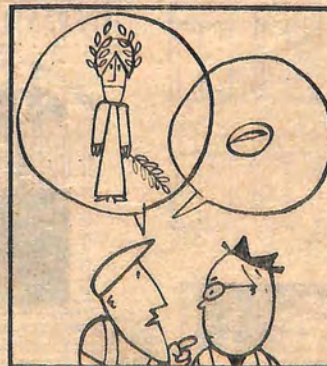
Çizen: TONGUÇ



Emekçi — Çok önemli bir soru var Bay Rufat...



— Bana sordular, şaşırıp kaldım... Söyle bakalım sen!



— Hürriyet mi istersin, emnek mi?



— Ne onu isterim, ne öbürünü.. İkisinin de gramajı düşük, kalitesi bozuk!..



BİZİM YOKUŞ

Refik Halid ve Aydede!

BİR Ulvi beyi vardı bizim yokuşun: Yeşille mavi karışık, griye çalan iki göz. Uzunca bir çene üstünde genişçe bir kafa. Daima taralı, sık, dalgalı saçlar. Pantolon, her gün, sabahdan akşama kadar ütülü. Gömleğin yakası ve kolları günün her saatinde bembeyaz. Masasına toz konmak yasaktır. Bir bodur vazo içinde, aynı boyda, uçları hiç açılmamış kalemler: Mavi kalem, kırmızı kalem, yeşil kalem, siyah kalem, kalem, kalem, kalem. Cetvel hep soldadır. Bloknot sağda, takvim her zaman önünde...

Ulvi bey, Sabah gazetesinin idare müdürüydü. Vazifesinde böyle dikkatli, böyle anlayışlı, böyle titiz adam az gördüm Bizim Yokuş'ta.

Bir gün bana, yeni çıkmağa başlayan «Aydede»ye yazı yazmamı teklif etti. Refik Halit beyi Aydede'yi çıkaran. İdare evi, Sabah Matbaasında cadde üstü, geniş bir odaydı. Şu sonra Siirt mebusu Mahmut Bey'in çıkardığı Milliyet gazetesinin, daha sonra Tan gazetesinin matbaası. Şu bizim Tiridoğlu'nun gençlere taşlattığı Zekeriya Sertellerin çöreklediği matbaa. Şu bir infialakta yarısı yıkılan talihsiz bina... Şu... Hepsinden acısı, hepsinden hazini, Halil Lütfi Dördüncü dostumuzun şimdi mahalle kahvesi yaptığı, yapabildiği yer!

Uzaktan sevdiğim bir yazardı Refik Halit bey: Memleket hikâyeleri yazarı, Boz Eşek, Şeftali Bahçeleri, Yıldı Bir yazarı... Hepsi, kafamda, gönlümde birer anıttı bu hikâyelerin.

İttihat ve Terakki'nin İstanbul'dan sürdüğü Refik Halit'i, kim getirmişti tekrar İstanbul'a bilir misiniz?... Yine İttihat ve Terakki'nin bir genel merkez azası... Ziya Gökalp!

Aydede'ye yazı yazmak istedim elbet. Ama, karşımdaki adam, bir mizah ustasıydı. Kollay mıydı ona yazı beğendirmek?

Bir ayrı tarz aramalı, yeni, ayı, onun sayfalarında olmalıydı bir şey yapmalıydım.

İşte, sonradan «Nikâhta Keramet» adlı bir kitapta topladığım manzum hikâyeleri, Aydede için yazmaya başlamıştım o günlerde...



Reşat Nuri

Aydede'nin ikinci sayısında çıkan ilk yazım, Kahraman'dı:

Akşam üstü.. Ezan yakın, Gelen, geçen akın akın.. Köprü kadın erkek dolu, Kürklü, gocuklu, mantolu. Rüzgâr esip savuruyor, Deniz rıhtıma vuruyor. Ufuk bulutlarla yüklü, Sular karanlık, köpüklü...

Refik Halit bey, insana ilk tanışıklığın çekingenliği hemen unutturan bir insandır. Rahat, tabii bir insan. Biraz tok, biraz derinden gelen bir sesle:

— Ooo, buyrun, dedi yanına girince... Kahraman'ı okudum. Sahiden beğendi. Önce kenarına puntosunu, katratımı işaret etti, sonra küçük bir pusula yazdı, Aydede'nin de idare müdürlüğünü yapan Ulvi bey'den, daha yazım dizgiye giderken parasını aldım: Beş lira.

Bir yazıya verilen en itibarlı paraydı bu...

Bizim Yokuş'da, yazının değer ölçüsü çeşitlidir: Çoğu, altındaki imzaya verir parayı, imzanın üstündeki esere değil... Bazıları, yazının boyuna göre fiat biçer... Vakit gazetesinde rahmetli Hakkı Tarık, satır hesabı öderdi.

Ömer Seyfeddin:

— Ah cancağazım, satırbaşı yapmaktan anam ağlıyor, diye kıkır kıkır gülerdi her zaman.

Refik Halid böyle değildi. Birbuçuk, iki sütunluk bir manzum hikâyeye de beş lira veriyordu, şu yirmi iki mısraa da:

Bir poker partisi

— İki yüzüli açtım..

— Hayır..

— Hayır..

— Pas...

— Uvertürün nedir?..

— İşte iki as!

Bir kış gecesiydi, karlı, rüzgârlı, Toplanmış odada beş altı kişi. Dördü ziyandaydı, birisi kârlı, Önüne dağ gibi yığılmış fişi...

Oyun başlayalı beş saat olmuş, Hepsinin gözünü bürümüşü kan! Hepsinin çehresi sararmış, solmuş, Ama hâlâ yoktu yerinden kalkan...

Nihayet «Ku jue» gelince açtı, Dalma kazanan elli lirayla. İki kişi gördü, bir kişi kaçtı, Kâğıtlar dağıldı sonra sırayla...

Kaybeden: Bob dedi.. Çok kazanan: Rest!

Biri: Peki dedi.. Üçüncüsü: Pas. Kâğıdı açarken olmuştu sermest: Masanın üstüne dizildi dört As!

Ansızın öteki yerinden kalktı, Gözleri alevler içinde baktı. Dedi ki: Bir kuruş edemezsin kâr: Bir As da bende var işte, hilekâr!

Rıza Tevfik, Fazıl Ahmet, Reşat Nuri, Ercüment Ekrem, Orhan Seyfi, Enis Behiç, Peyami Safa, Halil Nihat, Osman Cemal, Selâmi İzzet yazarları arasındaydı Aydede'nin...

İstanbul'un, bayraklarla kıpkırmızı olduğu bir gün, Refik Halid'i sapsarı gördüm. Aydede'ye güzel, ışıklı bir sevinç yazısı yazmıştım. Aradan geçen kırk üç yıl hafızamı yanıltmıyorsa, adı «Rengini Buldu»ydu bu yazının... Yunan bayraklarından



Refik Halid

kurtulan payitahtın, o alev alev sevincini anlatıyordu.

Kendini tutmasa, elinde bayrak, kirpiklerinde yaş, bahtiyar çığlıklar atarak sokağa fırlayacak, kalabalığa karışacaktı belki de...

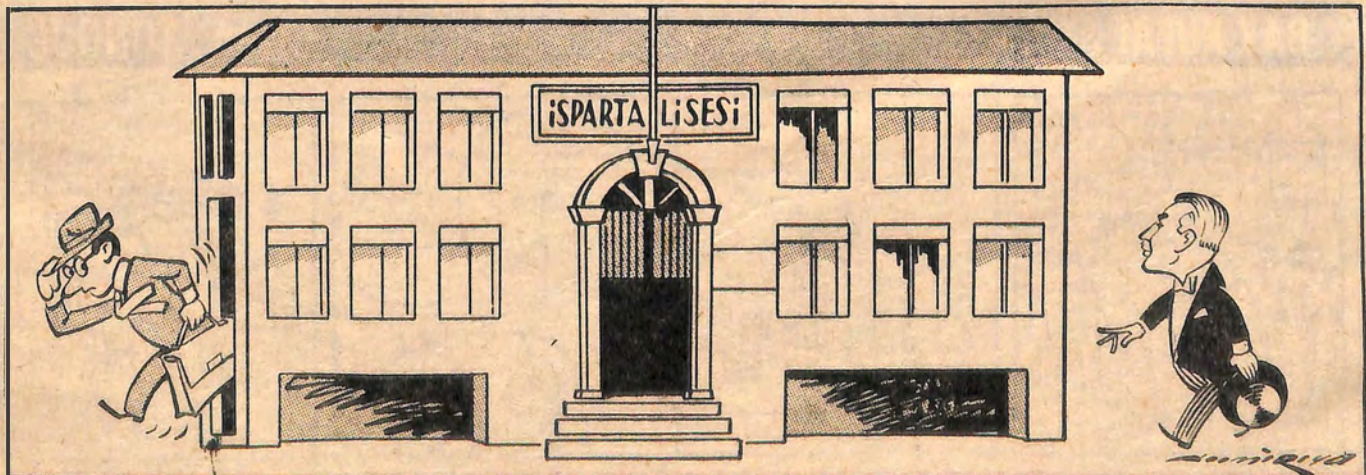
Ama, Sabah başyazarı Ali Kemal'in, Beyoğlu'nda berber dükkanından çıkarken, çalyaka kacırlması, İzmit'te linç ettirilmesi yıldırması onu. Gönü bayrak bayrak sevinirken yüzünün sapsarı kesilişi bundandı.

Bir daha gelmedi Refik Halid, bir daha sesini duymadık, kayboluverdi ortadan...

Ne Sabah gazetesi çıkıyordu, ne Aydede. Koca matbaada Ulvi bey tek başına kalmıştı, birkaç mürettip, birkaç makinistle...

İstanbul sokaklarında kıyametler kopuyordu gece, gündüz:

Okulun spor salonunu Başbakanın konuşmasına vermeyen İsparta lisesi müdürü istifa etti. — Gazeteler —



Yazısız

Nutuklar, alkışlar, fener alayları...

Refet Paşa, yeni bir Fâtih'ti, gri pelerini, rugan çizmeleri, heybetli kalpağı ve uçları sivri küçük bıyıkları ile... Hahlar seriliyordu konuştuğu kürsünün iki yanına, çiçekler serpiliyordu geçeceği yollara...

İşte, halkın, evinden çok sokakta yaşadığı, neşe yiyip sevinç içtiği o coşkun günlerde, bir akşam üstü, Ulvi Bey beni yakaladı Yokuş'da:

— Aman ne iyi tesadüf Yusuf Ziya bey, dedi.. Ben de sizi arıyordum.. İşiniz yoksa matbaaya gidelim, bir teklifim var size...

Teklifi şu idi Ulvi bey'in: Aydede'nin yerine bir mizah gazetesi çıkaracaktım ben!

Yüzüne baktım, dargın dargın gülümsüyerek: Alay mı ediyordu benimle?

Yooook, son derece ciddiydi yüzü. Ben de ciddileştim ona karşı:

— Bir mizah gazetesi ne ile



Ali Kemal

çıkarsın Ulvi bey?.. Kâğıt, klişe, matbaa, ressam, idare evi?.. Bunlar sermaye işi hep... Siz beni zengin mi sanıyorsunuz yoksa?

Öyle tatlı, öyle hafif, öyle küçümsüyerek bir: Kolay, dedi ki, şaştım!

— Kolay, Yusuf Ziya beyciğim,



Osman Cemal

kolay... Odanız, masanız yukarıda hazır... Mürettephane dizer, makine basar istediğiniz gibi... Siz yalnız klişe ve kâğıt parasını bulunuz yeter.. En çok yüz lira!

Sonra kaşlarını kaldırarak:

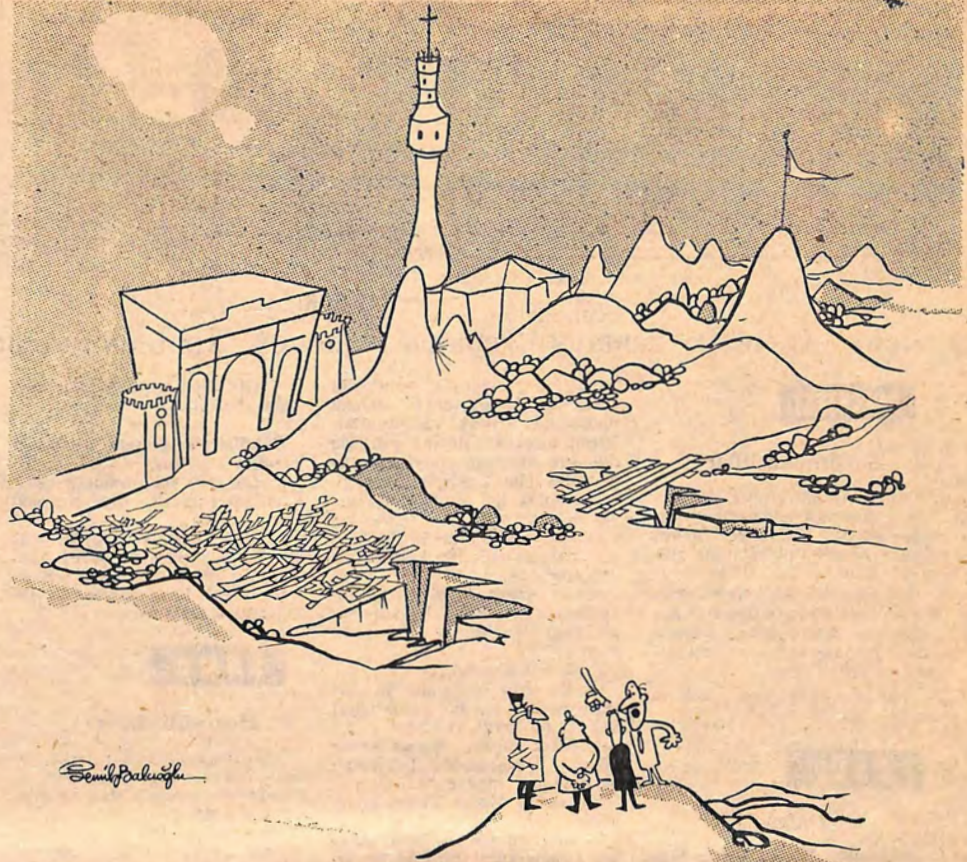
— Haaa, dedi, bir de gazete imtiyazı almak lâzım... Asıl zor olan işte bu!

Hayır, asıl zor olan yüz lirayı bulmaktır... Ben, kaç ay var ki, yüz değil, elli değil, yirmibeş lirayı cebimde görmemişim.

O akşam, belli bir yöne çevrilmiş adımlarla dolaştım sokaklarda: Çil çil yıldızların, bir mucizeyle avuçlarıma dökülmesini hayal ederek...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Hürriyet Meydanını bu hale getirenler mahkemeye verilecek!..



— İster misiniz bize de bu meydanda dolaşma cezası versinler!..

Yeni sokak isimleri !

Beyoğlu'nun iki sokağı vardır: Yalnız bütün Türkiye değil, Amerika bile tanır. Lümanımıza gelen filoların, uzak denizlerde toprağa ve kadına hasret tayfalarını o iki sokakta ağırladık bir zamanlar...

Geçmiş günlerin mini mini valisi F.K.G. emirler verir, temizlik işçileri sokağı süpürür, arasözler sular, pencereler, kapılar boyanır, duvarlar badana edildirdi.

Ev sahipleri, sermayelerini bir gün önceden hamama yollardılar. Yataklar hallaca gider atılır, çarşafklar yıkanır, ütülenirdi.

Şimdi o evler nerelere gittiler, bilmem. Ama

o iki sokaktan, Abanoz ve Zibâ'dan çıkarıldılar.

Evler gitsin de isimler kalsın olmaz elbet. Halka o eski kötü şöhretini unutturmak lâzım.

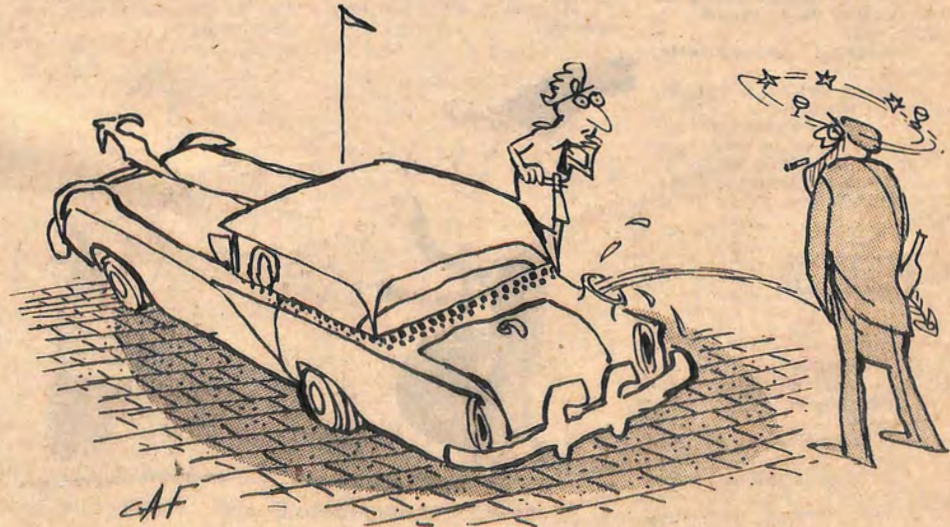
İşte, bunlardan Abanoz'a: Yaylın ismi uygun görülmüş, Zibâ'ya da: Conk Bayırı...

Birinde, bekârlar ordusu yıllarca yaylın ateş etmiş, öbüründe yine yıllarca süngü hücumuna geçmiştir ama, böyle şey olmaz, ayıptır!

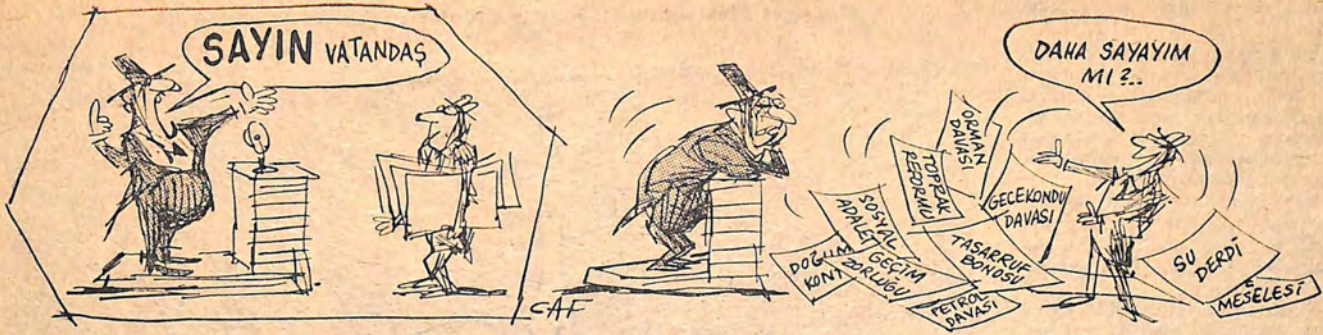
Hele Conk Bayırı gibi Çanakkale zaferinde destanlaşmış bir şehitler yatağının adı bir genelev sokağına asla verilemez.

Kim taktı bu isimleri, öğrenmek istiyoruz:

— Suçlu!.. Ayağa kalk!



— Yabancı petrol kullanmıyorum artık abi!..



Sözlü!

Y YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN

PAZARTESİ

Sözümona lider

Şeyh Saadi bir çeşit insan için:
— Fıstık gibi tamamen iç sandığın kimse soğan gibi kabuk üstüne kabuk imiş, içi hiç yokmuş... der.

Bakıyorsunuz lider diye ortaya çıkartılıyor bir politikacı... Konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor... Konuştukça soğanın kabukları dökülüyor.

Yani kendisi bir hoş... kokusu nahoş... ve içi boş.

SALI

Dalga

İzmirdeki kiralık kızlar bakmışlar ki ahlâk polisi kendilerini sıkı bir biçimde takip ediyor. Yeni bir usul bulmuşlar. Ve sandalda fuhuş yapmağa başlamışlar. Güzel İzmir körfezinde sandal âlemi... Gazel, içki, saz, söz, fuhuş girila...

Bu sefer de polis kızları motorla kovalamağa başlamış.

Hani sofuyu camide kadınlı yakalamışlar da:

— Bu ne edepsizlik... deyince adamcağız:

— Ne edepsizlik, ne densesizlik, yersizlik... diye cevap vermiş.

Karada yer ve fırsat bulamayıp dağaların koynunda «icrayı sanat» eden kiralık kızların vereceği cevap bu mu olacak acaba?

Yoksa Baba Erenler gibi sandaldan polise meydan okuyup:

— Size ne oluyor, buraya ancak Kaptan Paşa karışır... mı diyecekler.

Biliyorsunuz, çapkınların bir sözü vardır:

— Kadın deniz gibidir, hiç inanmak olmaz ha!

Tam keyif halindeyken sandalda basıldığını düşünün çapkının... Hangi birine inansın artık? Denize mi, kadına mı? Yoksa ikisine birden tövbe mi etsin?

ÇARŞAMBA

Doğa

Doğa, Celâl Süley'in yeni şiir kitabının adı. On üçüncü kitabı bu Celâl Süley'in...

Bir şaire:
— Mesleğin nedir? diye sormuşlar.

— Hayatım mesleğimdir... demiş.

Şiiriyle hayatını, mesleğiyle

şirini, ve hayatıyla mesleğini birbirine katamıyanlar şairlik mesleğinde çabuk yoruluyorlar. Yirmi beşinde ihtiyar şairlerle doludur edebiyat dünyamız. Celâl Süley gibi ellisinde gençliğini yaşamak her sanatçımıza nasip değildir.

«Doğa» bir kelimelik, iki kelimelik mısralarda bin kelime birden söylüyor.

Arada sırada güzel şiire ihtiyacımız var; katı hayatımızın bir yanı şiirleşiyor gibi o zaman...

Şeyh Saadi anlatır:

— Bir gün hamamda bir sevimli insan bana bir parça güzel kokulu kil verdi. O kile:

— Misk misin, yoksa anber misin, senin güzel kokundan mestoldum... dedim.

Kil cevap olarak bana şöyle dedi:

— Ben adı bir kil idim, fakat bir zaman güzel bir gül ile arkadaş oldum, onun güzel kokusu bana sindi, yoksa ben bildiğin toprak parçasıyım.

Biz hepimiz nasıl olsa bir gün toprak parçası olacağız, bari yaşıyışımızda bir parça şiir kokusu sinsin içimize, güzel şiir okuyalım bunun için...

PERŞEMBE

Eski fıkralara yeni tadlar

Politikacı kuyudan su çeker ve gene kuyuya boşaltmış.

— Ne yapıyorsun? demişler.

— Kuyunun suyunu ölçüyorum... diye cevap vermiş.

Adam mebusluğun pek tatlı bir iş olduğunu söylemiş.

— Hiç mebus oldun mu? diye sormuşlar.

— Olmadım, ama olanları gördüm... demiş.

Politikacı göğsünde partisinin rozetini taşımış.

— Çok mu seviyorsun da göğsüne takıyorsun? diye sormuşlar.

— Yok, demiş, o kadar çok parti değiştirdim ki şimdi hangisinden olduğumu hem ben unutmuşuyum hem karşımdaki anlasın diye takıyorum.

CUMA

Hey gidi dünya...

Amerikalılar, Ruslar, arka arkaya uzaya adam atıyorlar. Adamlar da boşlukta dolaşıp dünyaya iniyorlar.

Vaktiyle masallar gibi dinlediğimiz tasarılar gerçekleşiyor. Hem de hızla gerçekleşiyor. Yakında Jül Vern'in hayalini aşacak kanatlarını takacak insan... Ve yıldızlara doğru uçacak.

Gitmek için yıldızlardan yıldız beğeniyor insan...

Hani Nasrettin Hoca'ya sormuşlar:

— Eski ayları ne yaparlardı diye.

— Kırpırlar kırpırlar, yıldız yaparlardı... demiş.

Gökyüzüne dağılmış yıldızlar arasında fink atıp duran insan için artık gökyüzü nedir ki, 2000 yılına doğru uzay turizm acenteleri yıldızların haritasını müşterilere doğru uzatıp:

— Beğen beğendiğini... diyecek.

Biz ise bu gidişle o zaman da mahmurluktan kurtulmamış, yarı ayık gözlerimizi açacağız ve belki de çoğumuz Hayyam gibi konuşacağız:

Dünyaları değişmem kızıl

Ay da ondan sönük, çoban

şaraba; şarap satanların aklına şararım

Ondan iyi ne alacaklar acaba?

Yeryüzünde Şark'la Garp birleştiği ve mesafe diye bir şey kalmadığı zaman biz hâlâ şarklı olmakta direneceğiz:

İç bade güzel sev var ise

Dünya var imiş ya ki yok

olmuş ne unurun

CUMARTESİ

O yalan bu yalan

Pakistanlılar İstanbul Ticaret Odasına başvurmuşlar. Teklifleri:

— Size fil satalım.

Haberî Tercüman gazetesinde okuduk. Dost Pakistanlılara hemen söyleyelim ki Türkiye'ye fil satmak teşebbüsünün hiçbir ticari değeri yoktur. Çünkü Türkiye'de filden bol şey yok.

Amma da yaptın ha... demeyiniz. Türkiye'de her alanda bol miktar fil var. Bir kere:

— O yalan bu yalan fili yuttu bir yılan...

Peki... Yılanların ve yılanların yuttuğu bunca fil nerede yetiyor?

Körlerle fil hikâyesini bilirsiniz değil mi? Körler fili elleriyle yoklamışlar.

— Bu borudur... demiş biri ayığını tutup.

— Bir yelkendir... demiş biri kulağını tutup.

— Bir sopadır... demiş biri dişini tutup. Ve böylece her biri kendine göre yorumlamış fili...

Şimdi bu duruma göre Türkiye'de filden bol şey yok: Toprak reformu bir fildir. Petrol meselesi bir fildir. Vergi meselesi bir fildir. Plan meselesi bir fildir. Eğitim meselesi bir fildir...

Sayın sayabildiğiniz kadar...

Ve Pakistanlı dostlar kalkmışlar körlerle fillerin ülkesine fil satmaya...

A kardeşler terciye tere satılır mı?

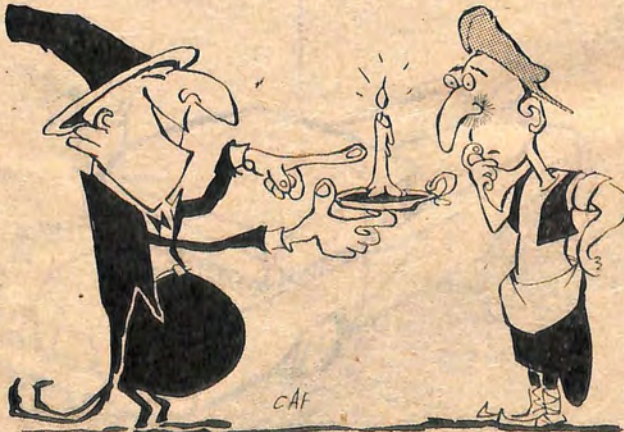
PAZAR

Ne yapalım!

Size fıkralık üstüne pazar fıkrası. Doktorlarımız duymasın. Fikirin biri hastalanmış.

— Doktor getirsen... demişler.

— Biz fakir insanlarımız kendi kendimize de ölüyoruz... demiş fakir.



— Bütün cereyanlar zararlı.. Şimdilik bunu kullan sen!

GÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİGÜN * YEDİ

Tunaboylu : Orgeneral

Görünüşü, hani bir aktör vardı ya: Prusyalı kibar subay rollerine çıkardı. Erich Von Stroheim... Belki Prusyalı subaylar kaçamaktan kaçamaktan, onun beyaz perdedeki jestlerini taklit ederlerdi, daha Prusyalı ve daha subay gözükmek için dünya âleme...

İşte İsmail Hakkı Tunaboylu, onun daha tığlaşmışıydı. Sesini yarım perdede olsun başkalaştırmadan, hoyrat bir tek jest yapmadan, Tanrı korkusuna benzer bir korku salmıştı etrafa...

1950 senesinde, İzmir'de Tümen kumandanıydı. Ve o zamanın İzmir valisine şöyle bir cevap vermiş mecbur olmuştu: «Şehre yayılma-ya lüzum görmüyorum, eğer bir hâdisse olmazsa... Askerlerim ve ben kuşlarda hazırım. Hâdisse olmadan şehre yayılmağı, iktidar lehine bir hareket görüyorum...»

Ve böyle bir insandı Tunaboylu... Rahat uyu orgeneralim uyuyabilirsen... Biz uyumağa çalışıyoruz!

Muhalefet iktidara gelince bu tutumunu unutmadı evvelâ: Terfilerini kösteklemedi generalin... Nice de tereddütten sonra, onu Genelkurmay Başkanlığına atadı... Zarif bir Genelkurmay Başkanı olduğu şu sözlerinden bellidir: «Ben bir Napoleon değilim, amma ben bunu biliyorum!» Acaba başkaları bilmiyorlar mıydı Napoleon olmadıklarını?.. Bilmiyorlar mıydı, bizce, sizce, onlarca, Napoleonca?

İlk atandığı günde, kendisine haberi getirene şunları söylemişti:

«Söyleyin beni bu mevkîye getirenlere, beni burda dört seneden fazla bırakmasınlar... Bir kumandan bu mevkîde dört seneden fazla kalırsa, kendini unutmaya, hatâlar işlemeye başlar!»

Herkesin dediği!

«Sus bre herkes!» Yok bilmem kimin ciğarasını yakarmış. Bilmem kimin paltosunu tutarmış!.. «Sus bre herkes!» Onun için her konuk konuktu. Ve onun için nezaket diye bir müessese vardı, sahicikten, sağlam. O bir düşmanın da ciğarasını yakardı ölüme göndermeden!.. O haysiyet adamıydı... «Sus bre herkes!» Saçma sapan hikâyelere lüzum yok!.. Bak bir de ben anlata-ymın, Akbaba beğeneceksin... Sen çünkü bir adamı hayatının ne cıfcafindan ölçersin, ne tafirasından, ne saltanatından... Sen çünkü, bir adamı hayatının güllümserliklerinden ölçersin!

Birinci hikâyem: Biz!

Birinci hikâyeme «Biz» adını verdim. Genç subayların okumalarını isterdim:

Amerikan sefaretinde bir kokteyl parti. Tunaboylu bir köşede bir gençten, fıkırdaktan ahbabıyla, çok sevdiği... Zaten topluluğa karışmak alışkanlığında değil. Davete protokol'den gidiyor, gittiğinde...

Önünden erkekli, kadınlı, boşlu dolulu, takmalı takıştırmalı bir kalabalık akıyor. Parföm kokuları en sağlam burun direklerini sarsacak gibi. Bu kalabalığın arasında bir Slâv güzeli hanım var ki... Eh!.. Eh diyorum, o kadar!

Genç dostu orgenerale soruyor: — İmparatorluk devrinde yaşadık, bu mevkîinizin karşılığı ne olurdu paşam?

— Serdarı ekrem!

— Yani sultanın bütün selâhiyetlerine seferde haiz olurduuz!

— Evet...

— Belgrattan geçerken meselâ, şu güzel kadını atımızın terkesine alıp, otağımıza götürebildik, kimsecekler gık demeden, dimi?.. Biz bunu yapardık, dimi?..



Kara gün!

Orgeneral Tunaboylu, gözlüklerinin üzerinden bir Slâv güzeline baktı, bir genç dostuna, bir genç dostuna baktı bir Slâv güzeline...

— Hepsi iyi amma, dedi, bu «biz» lâfını nereden çıkardın? Yanlı ben serdarı ekrem bunu yapabiliyordum. Sana ne oluyor? Neden bu müstereklilik? Gönül işleri o zaman da bu zaman da müşterek olmaz ki...

Bu «biz» kelimesinde generalin, bütün «sens of humour»u mevcuttu... (mizah kabiliyeti...)

Rahat uyu orgeneralim uyuyabilirsen. Biz böyle zerafetlerden bu gün «kesiğiz...»

İkinci hikâyem:

Azcık daha ciddice:

Gururu sancak gibi taşıtan bir hikâye bu... Nice muhtacız gururlarımızı sancak gibi taşıtmaya, ah Tunaboylu!

Tunaboylu Washington'daydı. Şerefine oranın Milli Savunma Bakanı bir kokteyl veriyordu. Tunaboylu, Amerikanın vaatlerini yerine getirmediklerinden ötürü şikâyetle bulunuyordu. (O zaman da öyleymiş dostumuz!)

Savunma Bakanı Grey:

— Generalim, bunlar nelerdir? dedi.

Sayıp döktü Tunaboylu.

— Peki, bunları size kim vadedti?

— Kara kuvvetleri kumandanınız Taylor.. (Ki şimdi Vietnam'da büyükelçi.)

— Size yazılı olarak mı vadedti?

O ufacak, çelimsiz vücudlu Tunaboylunun taşı taşı, odaları doldurdu sanki...

— Yarın, İzmirdeki Amerikan generalinin bir tek sözüyle, ben, beşyüzbin Türk evladını ölüme süreceğim! Bugün bir Amerikan generalinin sözüne inanmaz, yazılı taahhüt istersem, o gün de sözüne inanmıyabilirim. İşte o zaman iş te işten geçmiş olur!..

Ve Milli Savunma Bakanı küçüldü, küçüldü, küçüldü, ve o gündenberi hâlâ o ufaklıkta...

Rahat uyu generalim uyuya bilirsene... Büyük küçük «müttefiklerimiz» yanına salâvatla girerlerdi senin. Bugün senin gibi insanlara öylesine muhtacız ki...

Rahat uyu generalim uyuyabilirsen... Emekliliği ayrılırken, sana bir ihtiram kıtasını çok görenler olmuştu. İstiyorum ki bu satırları, o gün yapılmayan törenin azıcık yerini tutsun, amma tutmaz ki.. Tutamaz ki!

Evet, ihtiram kıtası, emekliliğe ayrıldığında bir generali selâmlamamıştı amma ertesi gün kapısını Amerikan sefaretinin bir «elçi» çaldı... O kadar hırpalamıştı onları halbuki... Eisenhower'ın mesajını getiriyordu:

«İhtiyar bir askerin ellerini ısıtacak en kuvvetli ateş, şerefli mazisidir» diyordu mesaj!

Bunu söyledikten sonra «elçi» Türk usulü Tunaboylunun elini öptü başına koydu...

Bizim yapamadığımızı eller yapıyordu...

Rahat uyu generalim uyuyabilirsen, biz uyumağa gayret ediyoruz!

Nimet ARZIK



— Evet kocacığım bir Monokini alıncaya kadar bekliyeceğim böyle!

— Oooh, yollar

Cinsine göre !

Konuşmayı çok uzatmak
Sohbetin traş cinsinden!
Sevdaya gözyaşı katmak
Sevişmenin yaş cinsinden!

Şartsız itaat ilk dersin,
Seni mum eder, istesin!
Kadın huzurunda sesin
Çıkmalı yavaş cinsinden!

Pek azdır uysal demleri,
Gevşetmez aslâ gemleri,
Tükenmiyen sitemleri
Cam kıran bir taş cinsinden!

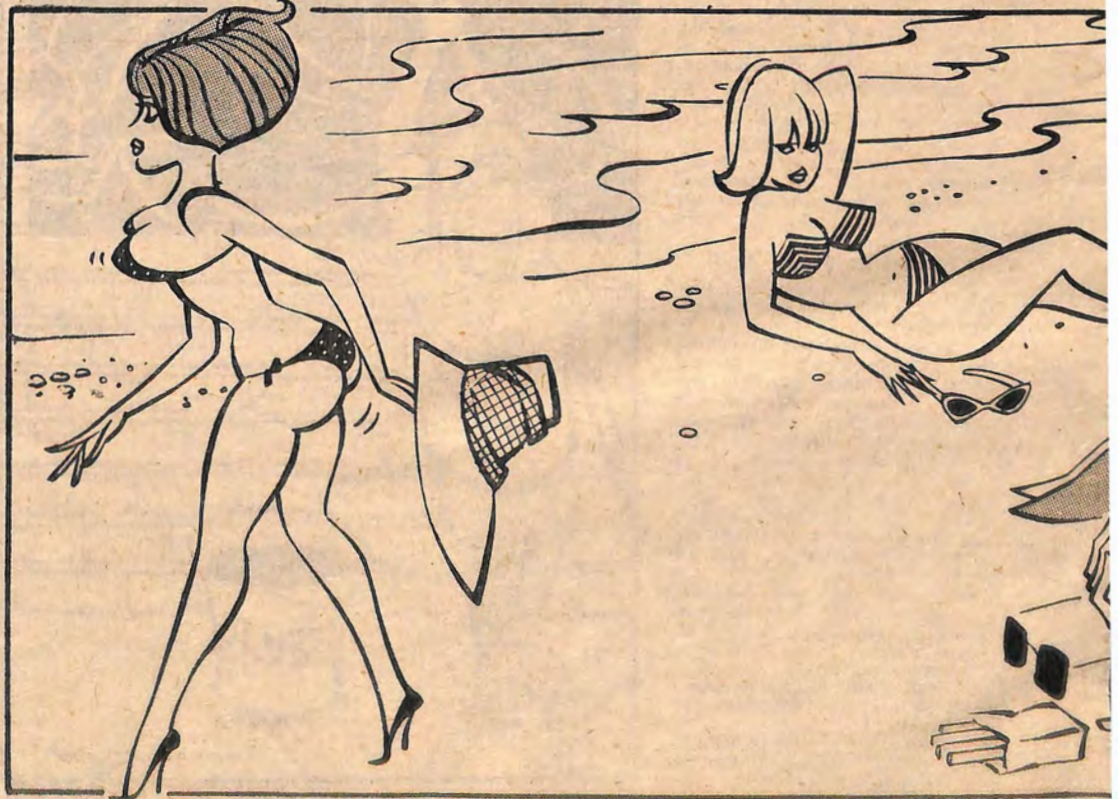
Zügürtlükten bahis bir gaf,
Bu illet hiç edilmez af!
Bu arada en kaba lâf:
İlerlemiş yaş cinsinden!

Söyletir yanık türküler,
Dinler, ahvaline güler!
Ömrünü yontar, tör üler,
Bir heykeltraş cinsinden!

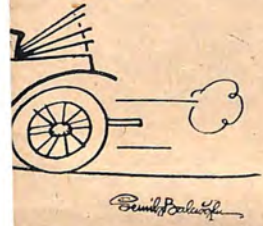
Derse ki: «Şey istiyorum»
Neler istediği malûm!
Gerçeğe en uygun yorum:
Oto, kürk, kumaş cinsinden!

Harçlık ister yüzer, biner,
Seni böyle böyle dener!
Başına bir şeyler iner:
Süpürge, faraş cinsinden!

Salâhattin KUTLU



— Ayol buraya uyum



z tenhalaştı!..



— Doktor bana kızartmaları yasak etmişti, unuttun mu?



mı geldik?..

Geldi !

Herkes sanki bir düğünde:
Bahar adlı eyyam geldi.
Benim de aşk kütüğünde,
Adım varmış kur'amı geldi!

Her plâj bir harp alanı:
Avlıyorlar tek kalamı!
Hedef cüzdan, cep talanı,
Eyvah benim sıram geldi!

Hücum şekli estetikti,
Kaçamadım yol kesikti,
Esir düştüm.. Bu eksikti,
İçime bin bir gam geldi!

İnsaflıymış muhafızım,
Dedi: «Ben çok uysal kızım!»
Bir lâhzada dindi sızım,
Yığın yığın ikrâm geldi!

Mütareke, sonra barış,
Kumda oyun, suda yarış,
Tepeleri karış karış,
Dolaşırken akşam geldi!

Etraf aydın gündüz gibi,
Ay alaycı bir yüz gibi,
Aranırken öksüz gibi,
Önümüze bir çam geldi!

Aslı belli her halinden,
Anlarmış aşk mealinden,
Bir öpücük helâlinden,
Helâl bitmiş haram geldi!

Salâhattin KUTLU



— Şunun gölgesinde oturalım istersen, dedi.
İşaret ettiği yer, gerçekten güzeldi. Çamın, yana sarkık dalları denizi bir yandan kapatıyor, dallar arasında kalan mavilik, manzarayı bütünüyle romantikleştiriyordu. Ara-

— Onun gereksiz titizliği, senin mutluluğunu gölgeliyecek dereceye varırsa?..
— Ne yapabilirim?.. Ne de olsa, annem..
Kurtulamıyordu bir türlü onun baskısından.. Benimle beraber ol-



ENAYİ KUMRULAR

O ADNAN VELİ O

ANLIYAMIYORUM, bir türlü anlıyamıyorum. Bir insan, toplumun yürürlükteki ahlak kurallarına uymazsa, ahlaksız oluyor, uyarıya da enayi oluyor. Nasıl çıkmalı bu demir çenberin içinden?.. Tabiat, insanların yirminci yaşına, aşk konusunda olağanüstü bir hak ve özgürlük tanımıştır. Hoş, yirminci yaşın, vücuttaki kan dolaşımı bakımından, yirmi birden pek farkı yoktur. Ama, on dokuzuncu yaştan farkı vardır. On dokuzuncu yaşta kan dolaşımı, enikonu delicesinedir. Böylelerine «delikanlı» demesinin nedeni de budur. On dokuzuncu yaşın kanı, vücudun duygulu bölgelerinde büyük sarıntılar yaratır. Nerede ne yapacağı önceden kestirilemez. Hele, insan beyninin mantık bölgesinde bir sallantı yapmaya görsün, işin ucunu katıyen tutamazsınız.

Yirminci yaş böyle değildir. Yirminci yaşta, vücudun fren mekanizması da görev yapmaya başlar. Vücutta, daha bir ağırlık, daha bir düşüncelilik, daha bir olgunluk gelir. Aşk mekanizması, beyinle paralel çalışmaya başlar. Bunun nedenini bilmem düşündünüz mü?..

Toplumun icat ettiği bir takım ahlak kuralları, sorumluluk kaygıları, vücuttaki fren mekanizmasının belli başlı parçalarıdır. Bunlardan birini feda ettiniz mi, yaşayışınızın dengesi de birdenbire bozulur. Üstelik bu fren mekanizmasının yedek parçası da yoktur.

O yüzden insanlar, tabiatın kendilerine cömertçe ihsan ettiği «Aşk içinde yaşama» hakkını, toplum kurallarına uygun biçimde kullanmak zorundadırlar.

Şimdi, duralım burada.. Kuzum, lütfen söyleyin bana.. Mantiğimizin şuraya kadar olan kısmında bir sakatlık var mıdır?..

İhtimal «Yoktur» diyeceksiniz. Bence de öyle.. Kaldı ki, şimdiki zamanda, mantığın ne kadar mantıksız bir şey olduğunu, gene mantık yoluyla isbat ediyorlar adama.. O bakımdan biz, hele aşk konusunda, mantığın erdemini yok etme çabasına düşmiyelim.

Gel gelelim, düşmiyelim ama, ne yapalım?.. Kendimizce nasıl bir çıkış yolu bulalım?..

Dinleyin bakın.. Geçenlerde Büyükkada'ya gitmiştik Selmin'le beraber.. Selmin'i tanımazsınız.. Uzun boylu, sarı saçları omuzlarına dökülmüş, incecik bir bel, son derece güzel bir vücut, mevzun bacaklar..

Kendisine aşık olduğum için, belki bana öyle geliyordur diye düşünebilirsiniz. Ama bu, sırf benim görüşüm değil.. Başkaları da, yabancılar da onu gördükleri zaman, arkasından ıslık çalmadan edemiyorlar.

Ben de bu yüzden sevgilimi, bucak bucak herkesten kaçırıyorum.

Ada'da bir arabaya bindik. «Büyükkada doğru yollandık. Ada yolundaki gübre kokuları, aşkın güzelliğini zedeliyor, ne de olsa.. Galiba bu yüzden, bahçelerde bol bol gül yetiştirmişler. Onları kokhya kokhya yokuşlara tırmanıyoruz.

Bir ara Selmin, denize sarkan yamaçlardan birindeki yana yatık çam ağacını gösterdi bana:

bayı savdıktan sonra, çöktüverdik ağacın dibine.. Burası, enikonu tenhaydı, sessizdi.. Birbirini seven iki insan için, daha iyisini istemek, nankörlük olurdu bir bakıma..

Yürekləri birbiri için çarpan, mutlu geleceği durmadan arayan, hayallerini olur olmaz umutlarla süsleyen iki sevgili, insanlardan uzak bir deniz kenarında, bir çam ağacının gölgesine uzandıkları vakit, ne konuşurlar, ne düşündürlerse, biz de öyle yaptık. Selmin, yerden aldığı ağaç kabuğu ile oynuyordu. Ben de, incecik çam yapraklarının hasırı üstüne yarı uzanmıştım:

— Bak dinle, dedim. Annen, daha ne kadar direnecek bu konuda?.. Bir genç kız, gençlik çağına girdikten sonra, bir takım muhafazakâr baskıların etkisini kabul etmemelidir.

— Doğru söylüyorsun ama, ne de olsa annem..

— Mutluluğu arayan sensin.. Benimle birleştikten sonrasının çok güzel olacağına inanmıyor musun?..

— İnanıyorum ama.. Ne de olsa, annem..

mayı, her vakit beraber olmayı istiyordu. Hattâ geceleri birbirimizden ayrılmamızı, benim evime gitmemi, onun kendi evine dönmesini, bir çeşit haksızlık saydığını da belli ediyordu bazı sözleriyle..

Yaşayışlarını birleştirmeye karar vermiş insanların yanyana geçen saatleri, başkalarının saatlerine hiç benzemez.. Susadığımız farkına bile varmadan, karanlığın başlamasını umursamadan, sigaranın birini söndürüp birini yaptık. Çam dallarının arasından bizi gözetleyen ayın güzelliğine doyamıyorduk. Bu biraz da romantizm açlığından geliyordu. Selmin bir ara, sarhoşluktan ayrılır gibi:

— Hişşst Nejat, dedi. Hangi vapurla döneceğiz biz?..

— Vapur çokok!.. dedim ve bir daha dudaklarına uzandım.

Bir kır kahvesinde akşam yemeğini yedik. Biraz da bira içtik. Enikonu mutluyduk. Biradan, Selmin'in başı dönüyordu. Gültüşleri de, bir başka tatlılaşmıştı. Ağır ağır asfalttan yürütmeye başladık. Ben de ona belinden sarılmıştım. Bizim bu ha-

limiz, yerli filmciler için, aranıp da bulunmayacak bir sahneydi. Ama biz, her şeyle iliştiğimizi kesmiş, kendi dünyamızın içine kapanmıştık.

Vapur iskelesine geldiğimiz vakit, saat akşamın onunu geçiyordu. Bilet gişeleri de kapanmıştı. Oradaki tütcüye sorduk. Son vapur gideli epi olmuştu. Selmin bunu duyunca:

— Eyvah!.. diye haykırdı..

Korkulacak bir şey yoktu aslında.. Çünkü yanında ben vardım.. Benim varlığım, onu korumaya elbette yetecekti. Bu beklenmedik duruma, ben biraz da sevindim. Onunla o gece sabaha kadar beraber olmak, kolay bulunur mutluluklardan değildi. Hava sıcak olduğu için, denizi gören bir ağacın altında da birbirimizin ellerini tutarak, okşayarak, birbirimizin gözlerine doya doya bakarak sabahı edebilirdik.

— Üzülme sevgilim, dedim. Bir çaresini buluruz elbet..

Motorla Bostancı'ya geçmek?.. Tabii, macera...

Selmin:

— Annem, meraklanabilir, dedi.

— Bir telefon et, dedim.. Durumu olduğu gibi anlat.. Belki bu olup bitti, onun da direnmesini gevşetin. Elimizden gelen bir şey olmadığınızı söylersen, üzülecektir ama, hiç değilse merak etmiyecektir.

Güçlükle razı oldu Selmin buna.. Biz bu şaşkınlık içinde bocalarken, hâlimizi seyreden bir yabancı sokuldu yanımıza.. Beyaz saçlı, yaşlı bir adamdı. Rum şivesiyle:

— Galiba, son vapur kaçırınız?.. dedi.

— Evet..

— Eğer siz, bir pansiyon isterse, benim temiz bir pansiyon vardır burda.. Ve ucuz olacaktır sizin için..

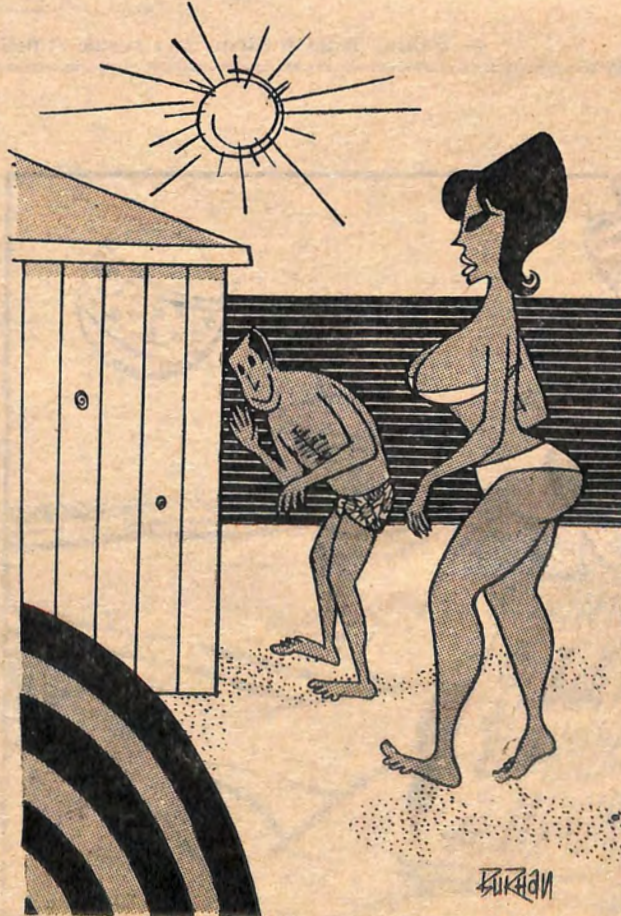
Selmin bana baktı, ben ona gülmüsedim. Çaresizliğim, bizi getirip bıraktığı bu noktada, adama «evet» demek, ikimiz için de zor olmadı.

Foti imiş adı. Önümüze düştü. İlkin postahanedan Selmin annesine telefon etti. Sonra da Foti'nin pansiyonunun yolunu tuttuk. Çiçekli bir bahçe içinden geçip ikinci kata geldiğimiz vakit, adam, oda kapısından birini açtı:

— Buyurunuz.. Burası işte, dedi. Tuvalet de şu kapıdır.. Çarşafar çok temiz ve eğer siz istiyorsanız, battaniye de vereyim..

İstemedik.. Gerçekten bize gösterdiği oda, her bakımdan tertemizdi. Foti, fazla beklemedi başımızda, aşağıya indi. Selmin, odanın içini şöyle bir gözden geçirdikten sonra, kapının iç tarafında anahtar olup olmadığına baktı. Gidip kapıyı kapattı. Sonra bana döndü:

— Bak Nejat, beni dinle, dedi. Birbirimizi seviyoruz. Ama sadece sevmek, her şey demek değildir. Elimizde olmıyan sebepler yüzünden, bu akşam buraya geldik. Bu, güzel bir şey. Ama ben, bu güzel şeyin lekelenmesini istemiyorum. Bize, toplumdaki ahlak inançlarının hak olarak tanıdığı çizgiden öteye geçemeyiz. Ben burada, kendi mevcudiyetimi ve iftitemi, senin himâyen altında görmek arzusundayım. Şimdi bana söz ver. Burada huzur içinde olabilir miyim?.. Bir takım ilkel erkeklik zaafının içine düşmiyeceğine inanabilir miyim?..



— Ayıp değil mi... Niçin bakıyorsunuz?..

— Yabancı değil ki... İçerdeki karım!..

Bu sözler, beni can evimden vurdu. En sevdiğim insan, benden bir çeşit yardım bekliyordu. Erkeklik zaafının içine düşmememi istiyordu. Güldüm:

— Canımın içi, dedim. Niye böyle şeyler düşünüyorsun?.. Bizim yaşlarımız (Onunki 19'du) her çeşit deliliğe elverişli olduğu halde, bundan kendimizi uzak tutacak kadar aklımız ve vicdanımız var. Sana karşı her vakit centilmen kalacağım. Bunu, benim yanımda himaye arıyan sevgili için görev biliyorum. Müsterih ol şekerim..

Selmin, bir koşu kapıya gidip anahtarı çevirdi, sonra da elektrik düğmesini...

— Oyleyse lütfen arkana dön de, soyunayım, dedi.

Pencereye gelip, dışarıya sarktım. Köşebaşındaki elektrik lambasının ışığı, bahçeyi hafifçe aydınlatıyordu. Selmin'in tarafına dönmediğim halde, onun soyunuşunu götür gibi oluyordum. Önce ipekli blüzünü çıkardı. Sonra eteğini sıyırdı. Söz verdiğim için dönüp bakamıyordum ona.. Bir ara benden yardım istemek zorunda kaldı. Yatağın üstündeki beyaz pikeyi çıplak vücudüne sarmış, yalnız sırtını açık bırakmıştı:

— Nejat, dedi. Sutyenimin düğmelerini çezebilir misin lütfen?..

Döndüm.. Ellerimi tenine istiyerek değdirdiğimi sanmasın diye, çekine çekine sutyenini çözdüm. Tekrar pencereye geldim.

Oysa, vücudünün birçok yerleri, sıcak göğüsleri, yuvarlak kalçaları, göbeğinin tatlı çukurluğu, ellerimin ve dudaklarının yabancısı değildi hiç.. Ama, madem ki söz vermişim, erkeklığe toz kondurmayacaktım o gece..

Yatağa boylu boyunca uzanıp, örtüyü de boğazına kadar çektiikten sonra:

— Şimdi dönebilirsin artık, dedi. Ben de soyunmaya başladım. Divanın üstünde yatacaktım hesapça.. Örtünün birini aldım. Soyunurken Selmin beni rahatlıkla seyrediyordu. Aldırış etmedim hiç. Yarı çıplak, divanın üstüne atıverdim kendimi.

Sevgilim:

— Buona notte (İyi geceler) dedi..

Ben de öyle karşılık verdim.

Hava sıcak olduğu için, pencereyi açık bıraktık. Hafif bir rüzgâr, çiçekli basma perdeyi usul usul kınlıyordu.

Vücudümdeki kan dolaşımı, yavaş yavaş hızını arttırmaya başladı. İlk kollarımda, sonra bacaklarımda bir gerilme oldu. Kafamın içinden bir uğultu gelip geçti.



— Çocuktan farkın yok, bir şey gördün mü hemen içinde ne var diye kurcalamak istersin!

Neydi sanki bu yaptığımız?.. Sonsuz heyecanlarla, coşkunluklarla geçmesi mümkün bir geceyi kendimize zehir etmemiz?.. Tabiatın zorlamalarına karşı, şu füzüli direncimiz?..

Ama, madem söz vermişim, söz verdiğim gibi olmalıydı her şey..

Bir sigara yaktım. Üstüste derin nefesler çektim. Selmin'in yüzü duvara dönüktü. Yan yatığı için, ince çarşafın altındaki kalçası, en gıcıklayıcı çizgileriyle meydana çıkmıştı. Bir nefes daha çektim sigaradan.. Olmuyordu, uyuyamıyordum... O da bunu farketmiş olacaktı:

— Uyumadın mı?.. diye sordu..

— Uyku tutmuyor sevgilim.. Ya sen?..

— Ben de uyuyamıyorum, dedi.. Hava çok sıcak da ondan galiba..

— Kapa gözlerini.. Uyumaya çalış..

Gene bir sessizlik yayıldı odaya.. Sanırsam, bir saat kadar geçmişti. Divanın üstünde doğrulup pencereden dışarıya baktım. Öteki evlerde uykuya dalmıştı hemen hemen.. Bahçeden, hanımeli çiçeklerinin kokusu doluyordu odaya.. Tekrar Sel-

min'e baktım. Üstündeki örtü biraz açılmıştı. Bir bacağı, hemen hemen kalçasına kadar görünüyordu. Çıplak göğsü de yarı yarıya meydana daydı.

Ama olmaz katiyen.. Söz vermişim bir kere..

Bir sigara daha yaktım. Eğer uyuyduysa, uyandırmamak için fısıltı halinde:

— Uyudun mu Selmin?.. dedim.

Derin derin içini çekti:

— Hayır.. Uyuyamıyorum, dedi.

— Neden acaba?..

— Bilmiyorum..

Ben de uyuyamıyorum ama, hiç değilse nedenini biliyorum. Benim vücudüm uyanıktı. Yüzlükoyun döndüm divanın üstüne.. Göz ucuyla da ona baktım. Sırtı açılmıştı boydan boya.. Omuzlarının ortasından beline doğru inen o tatlı çukurluk, sedef bir oluk gibi görünüyordu. Daha çok abandım divanın üstüne..

Olmaz.. Katiyen olmaz.. Söz vermişim bir kere..

Uzun lafın kısıası, vücudümdeki kan dolaşımının, her tarafımı sapır sapır titretmesine rağmen, erkek-

lik adına, direndikçe direndim. Ama gözümde, uykunun kırmızı bile girmemedi. O da kırpılamıştı gözünü.. İfade bir, soldan sağa dönüyor:

— Ööööfff!.. diye derinden nefes alıyordu.

Ama, olmaz.. Söz vermişim bir kere..

Pakette tek sigara kaldığı zaman, ortalık da ağarmaya başladı. Her şeye rağmen, gene de mutluydum. Selmin'le bir odada, onun teninden fışkıran buğuyu ciğerlerime doldurarak, onun nefesini içime çekerek geçirmiştim geceyi.. Hatta bir ara ona belli etmeden, kanapenin üstündeki sutyenini usulca alıp, doya doya koklamışım.

Ortalık iyice ısıdıktan sonra, sonuncu sigaramı da içtim. Selmin, örtünün arasından, yarı aralık gözlerle bana bakıyordu. Güllümsedim:

— Hiç uyumadın galiba?.. dedim.

— Hiç.. dedi.. Sonra, mahzun, ilâve etti:

— İstersen kalkalım da, ilk vapura yetişelim..

İlkin ben giyindim.. Hem de, ne yalan söyleyeyim, vücudüme taşkun hareketler vererek giyindim. Aşağıya inerek, Foti'nin parasını verip de geri döndüğüm zaman, onu da giyinmiş, saçlarını tarar buldum.

Çıktık oradan, iskelebaşında biraz dolaştık ve sonra da vapura bindik.

Benim başımdan geçen olay, işte burada bitiyor. Ama sırf olay bitmiyor, her şey bitiyor.. Tam bir haftadır bulamıyorum Selmin'im!.. Yalnız dün, bir arkadaşına rastladım. Sanki onu bulmuş kadar sevindim. O tapmış insan, o dünyalardan üstün tuttuğum insan, benim için ne diyor, biliyor musunuz?.. «Enayi» diyor.. «Benim, enayilerle alış verişim kalmadı artık» diyor.. Evet, Selmin söylüyor..

Gördünüz mü, ne maskara bir toplum düzeni içinde yaşıyoruz?..

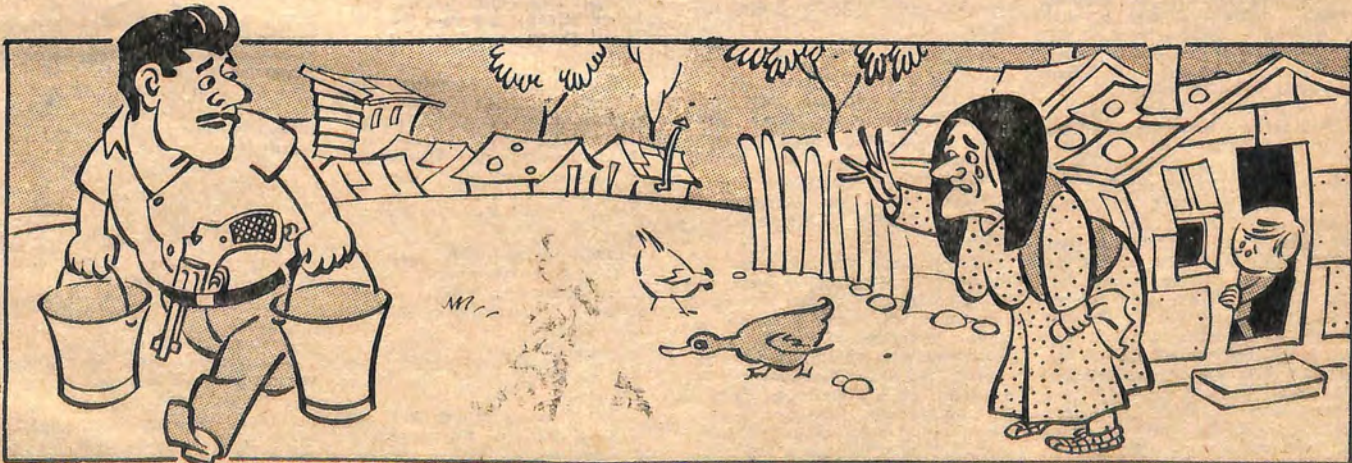
Kızın koynuna girersen, duyan, işiten olursa «ahlaksız» der. Girmezsin, bu sefer enayi olursun..

Haydi, söyleyin bakalım, hangisini yapmalı?..

Sonra, ben enayi oluyorum da, o niye enayi olmuyor?.. Küçük bir el hareketi, küçük bir göz işareti her şeyi kolayca yoluna koyabiliirdi. Olmadı işte.. Toplum çıktı karşıma.. O koca koca inançlarıyla, o kanunlar kadar katı kurallarıyla, o türlü türlü sorumluluklarıyla, o tepeden tırnağa ayıplamalarıyla, ikimizi de enayi yapıp çıktı. Biz iki enayi.. Enayi kumrular..

Adnan VELİ

Şişlinin 20 bin nüfuslu Çağlayan semtinde, su için ölümlü göze alan halk, geceden çeşme kuyruğuna giriyor. — Gazeteler —



— Haydi oğlum, haydi git... Ya gazi ol, ya şehit!



GÜLİVER BİLGİÇLER ADASINDA

1

HAYATIM, İYİ NİYETLERLE BAŞLAYIP, UMULMADIK NETİCELERE VARDIĞIM MACERALARIN BİR BİRİNTİ KOVALAMASIYLA GEÇTİ... AMA, BU ANLATAĞIMIN HEPSİNDEN DE GARİP BİR YASANTI OLDUĞUNA SİZLER



DE İNANACAKSINIZ SANIRIM... HERŞEY, KAPTAN WILLIAM ROBENSONUN BENİ ANİ BİR ZİYARETİYLE BAŞLADI...



AKBABA, yeni RESİMLİ
ROMANININ baş kahra-
manını sunar:
NAZİK SÜLÜMAN



Çizen:
YALÇIN
ÇETİN

İsmine aldanarak çıt-kırıl-
dım kalem efendisi sanmayın
onu sakın. Özel hayatında
(bilhassa dişilere karşı) son
derece duygulu, ince ruhlu,
şakacı, kibar, nazık olan NA-
ZİK SÜLÜMAN, canı, hırsız,
casus, dolandırıcı, kalpazan
gibi tüm sabıkahların anası-
mı ağlatan... Durmadan, din-
lenmeden maceradan mace-
raya atılan... Durum ne ka-
dar NAZİK olursa olsun dai-
ma kolayca sıyrılmasını bi-
len... Atomik, dinamik, elek-
tronik özelliklere sahip süper
modern bir hafiyedir.

C - Vitaminli
portakal özü

Oralet



Bir bardak suya
bir kaşık Oralet koyarak taze portakal suyu

içebilirsiniz

(Radar Reklâm: 85—131)



REKLÂMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

**BASIN
İLAN KURUMU**

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLÂMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 8283—129)

BÜTÜN ZİYAFETLERİNİZ İÇİN

KONYALI

EMRİNİZDE VE HİZMETİNİZDEDİR

unutmayınız

68 senelik tecrübesiyle

KONYALI

en âlâsını hazırlar

Tel. : 27 02 02 - 27 03 03 - 27 04 04

(AK—130)



● Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-
lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATİ :

Kapak içi, santimi 20 lira,

iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor



Köpek

Kadın yoldan geçen yabancıyı durdurdu:

— Affedersiniz mösyö, dedi, acaba ufak bir köpek gördünüz mü? Minigimi kaybettim de... O kadar çok üzülüyorum ki... Eğer bana yardım ederseniz çok memnun olurum.

Adam düşündü, taşındı:

— Şöyle, ufak, beyaz, uzun tüylü bir ev köpeği miydi?..

— Evet mösyö tamam! Pomeranie'den gelmişti. Allahım! Nerede gördünüz çabuk söyleyin!..

— Bu hayvanın sakatlığı var mı? Biraz topallıyor muydu?..

— Tamam mösyö, topallıyor.

— Bir dakika sabredin madam. Topallıyan, bu beyaz, uzun tüylü hayvan boynunda tasma veya kırmızı bir kordelâ taşıyor muydu?..

— Tamam mösyö tamam! Kırmızı kordelâ size yalvarırım onu nerede gördünüz?..

Adam, gayet terbiyeli bir tavırla:

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...

— Çok özür dilerim madam, dedi, size yardım etmekten sonsuz bir zevk duyarım ama bu vasıfları haiz bir köpeği görmedim ki...



Nezaket!

Karbonat

Gece yarısı bir İskoç Glasgow'da nöbetçi eczacıyı uyandırır. Eczacı köptürür:

— Sizde hiç saygı yok mu? İki paralık karbonat için, gecenin bu saatinde insan uyandırılır mı? Yarım bardak sıcak su pekâlâ işinizi görtürdü.

İskoç, karbonat parasını cebine indirerek:

— Nasihatınız için çok teşekkür ederim, der. Öyleyse karbonat için hiç rahatsız olmayın. İyi geceler!..

Kolaylık

Newyork'ta bir yankesici polis tarafından suçüstü yakalanmıştı. Merkezde komiser suçludan 50 dolar ceza isteyince yakalayan memur hemen atıldı:

— Komiserim, suçlu talebettiğiniz parayı ödeyemiycek, çünkü demin üstünü aradığımda sadece 30 dolar vardı!

— Öyleyse, göz hapsinde olmak şartıyla, bir müddet serbest bırakın. Yarım saate kalmaz borcunu öder sanırım!..

Kitabe

Smith mezar taşları satan Jones'e ölen karısının kabrine yazılmak üzere güzel sözler düşünmesini tembih eder.

— Gibraltar caddesindeki Mr. Smith'siniz değil mi? diye sorar Jones.

— Evet!

— Ama siz karınızı üç yıl önce gömmemiş miydiniz?

— Tekrar evlendim!

— Öyleyse tebrik ederim Mr. Smith!..



— Biraz gültümseyiniz!

Kızılderilinin adı

Bir fransız gazeteci, Yeni Dünya'yı gezmeğe gitmiş, bu arada da çok merak ettiği yerlileri yakından tanıyabilmek için lâtin Amerika'nın balta girmemiş ormanlarında ilerlemişti.

Misafir olduğu kabile reisi, «Kükreyen Boğa»ya, karnının etrafında renk renk tüyler dizili olan bir kızılderiliyi işaret ederek:

— Bunun adı ne?

— Adı Folies Bergeres'dir!

Delî

Tımarhane gardıyanı yolda rastladığı köylüyü çevirdi ve sordu:

— Bizden kaçmış bir deliye rastladınız mı?..

— Bilmem ki, nasıl bir şeydi?

— Ufak tefek yapılı, sıksa ve yüz kilo gelen bir adamdı!..

Köylü gardıyanı bir müddet süzdükten sonra:

— Hem ufak tefek, sıksa, hem de yüz kilo diyorsunuz, ben bu tariftten hiçbir şey anlamadım!

Gardıyan omuzlarını silkitti:

— Size deliydi dedim ya!..



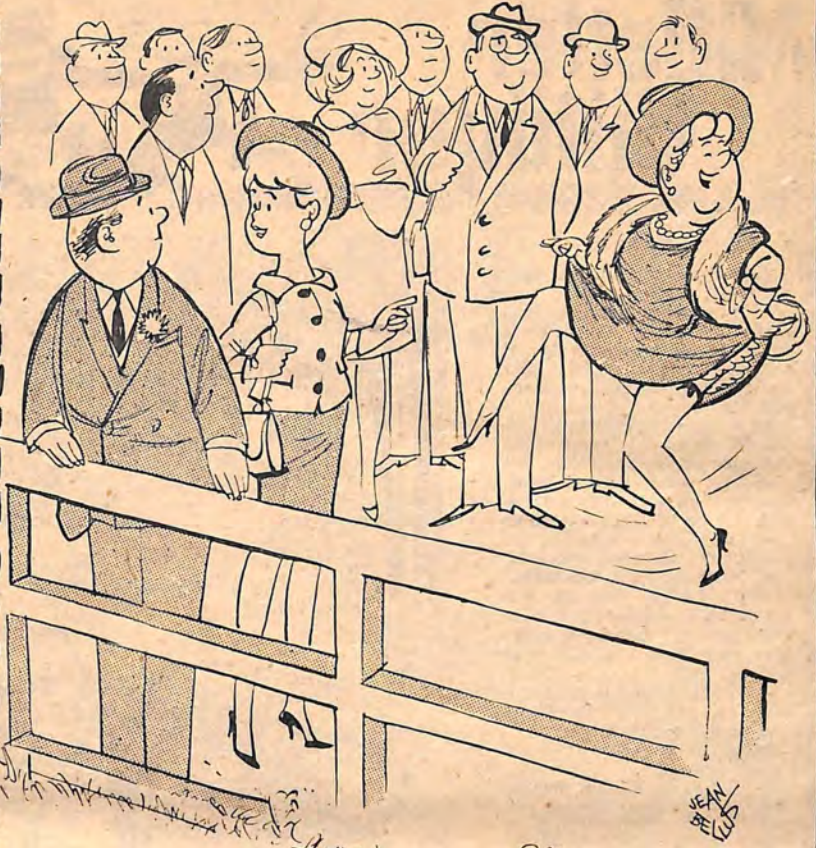
— Uyu yavrum.. Ye... Ye... Ye..

dünya

Karikatürleri



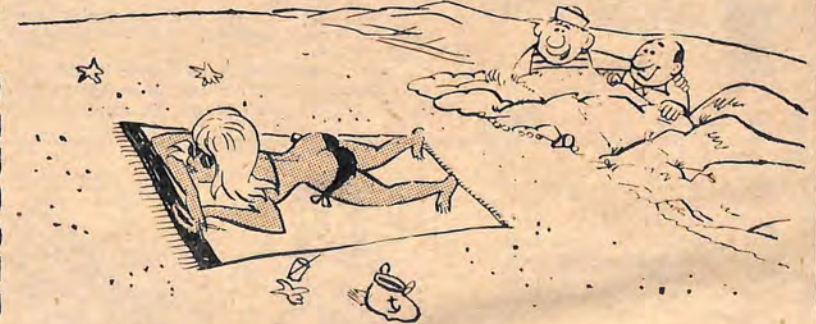
-NASIL YENİ MAYOMU ?
-SENİ ÇOK AÇMIŞ...



-BABA, ANNEMİN OYNADIĞI AT KAZANDI GALİBA...



-ERKEKLERİN HEPSİ YALANCIDIR,
ONLARIN SÖYLEDİKLERİNİN TER-
SİNE BİLE İNANMAM!



-AH GÜZEL YAZ... BÜTÜN KİŞİ PATRONUN KEL
KAFASINI SEYRETMekten USANMIŞTİM...



-AMAN NE GÜZEEEL... ŞU ÇİÇEKLERE BAK POOL...



**Ziraat
Bankasındaki
tasarruflarınız**

**istikbalinizi
sağlıyacak**

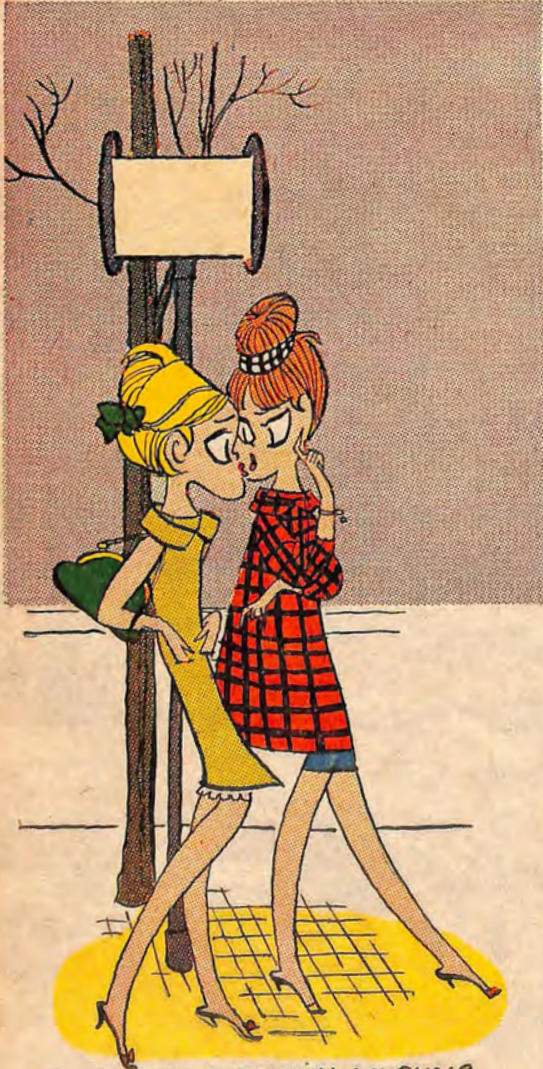
**huzur
verecektir**

T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basm: 2905—132)

Akhaha

-BEN SANA "GELMEYECEĞİM, BEKLEME!.. DEMEDİM Mİ?..



-DİŞÇİNDEN MEMNUN MUSUN?
-ÇÖÖÖK... ÖYLE YAKIŞIKLI Kİ, CA-
NIMI ACITTİĞİNİ HİÇ DİNLEMİYORDUM!

